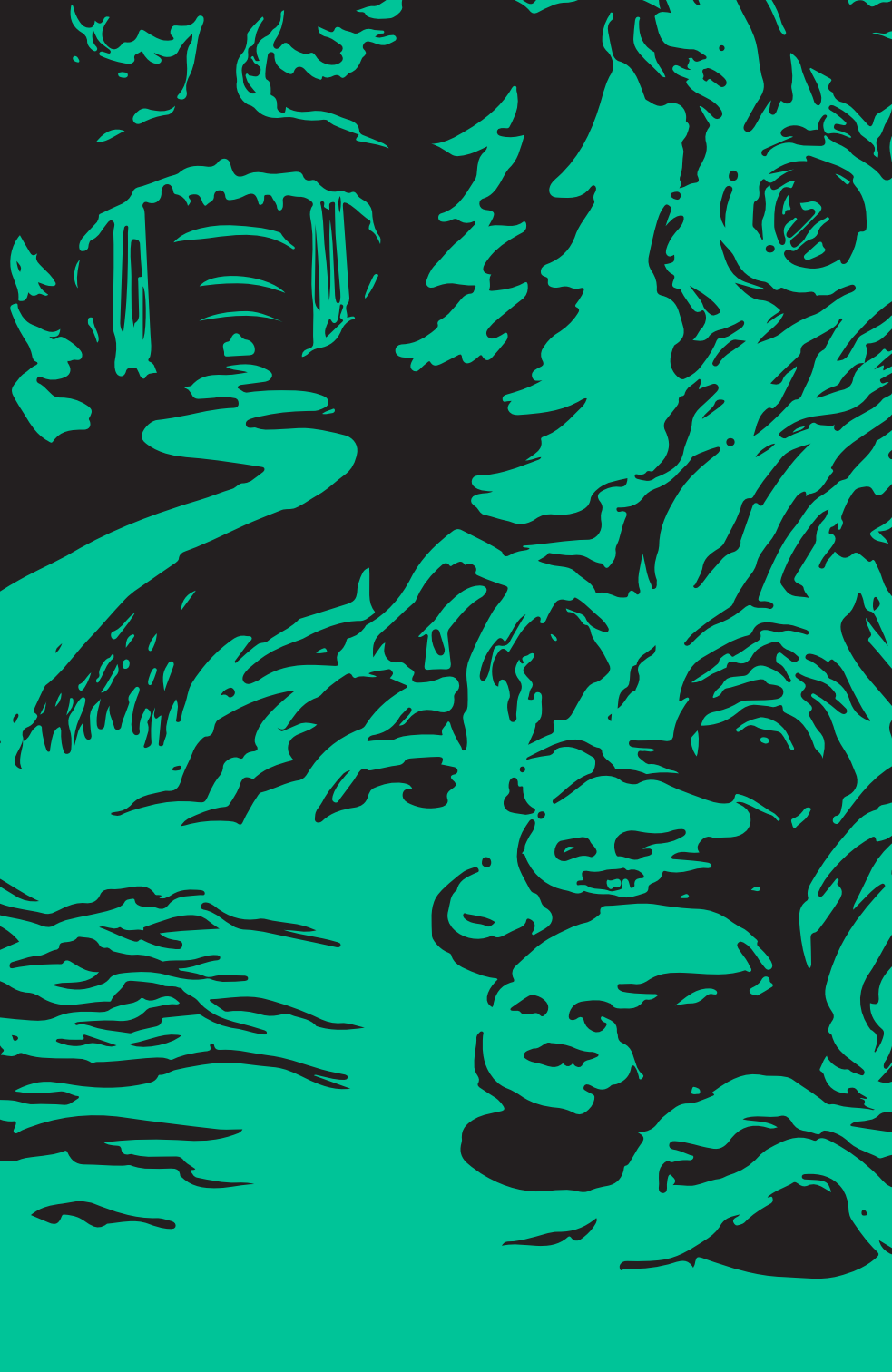

Jan-Marek Šík
Lenka Šíková

Ritnál

Lenka Šíková
Jan-Marek Šík

Ritual

Brno 2019

© Lenka Šílková, Jan-Marek Šílk, 2019

Cover and illustrations © Braňo Matís, 2019

© Host – vydavatelství, s. r. o., 2019 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0032-1 (Formát PDF)

ISBN 978-80-275-0033-8 (Formát ePub)

ISBN 978-80-275-0034-5 (Formát MobiPocket)

Prolog

Konečky prstů pomalu přejížděl po hřbetech knih. Zvolna kráčel podél nekonečných polic napěchovaných svazky, stočenými pergameny a hromadami volně ležících listin. Celým prostorem, potemnělým a ztichlým, prostupoval pach zatuchlého papíru a kůže. Odkudsi k němu doléhal slabý tikot vody a připomínal mu bezvýznamnost času.

Světlo nepotřeboval. Věděl lépe než knihy samy, kde je jejich místo. A také to, že dnes nehledá knihu napsanou, ukončenou, završenou. Naopak — potřeboval list papíru, nepopsaný, připravený jen k tomu, aby mu vtiskl obsah a smysl a zařadil ho do své knihovny.

Potichu za sebou zavřel dveře. Stál v nevelké místnosti, odlišné od všech předchozích, kterými prošel. Nebyl zde žádný nábytek, jen hromady a hromady papírů, stohy, kupy a haldy, a všechny čisté, bez jediného písmene. Přesně věděl, co hledá. Vykročil, zastavil se až na druhém konci místnosti, pomalu natáhl ruku a zabořil ji hluboko do jedné z papírových hor. Po chvíli se mu na tváři objevil lehký úsměv.

Mám tě, pomyslel si Soudce a zavřel oči.

Vrátil se do pracovny. Položil papír na stůl, posadil se a přichystal vše potřebné k psaní. Po celou dobu od listu nedokázal odtrhnout oči. I když ani pracovna nebyla dobře osvětlená, přece jen bylo patrné, že papír není úplně prázdný. Zaujatě si ho prohlížel — jeho nerovný povrch, jakoby zhrublý při okrajích, po celém obvodu orámovaný tlustou

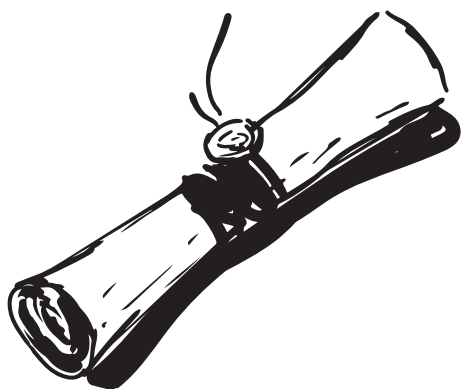
černou linkou. Kdykoli Soudce spatřil podobný dokument, vzplál nezadržitelnou touhou okamžitě vzít do ruky pero a prostor, který se před ním otevíral, neprodleně zaplnit. Tentokrát ovšem jen nehybně seděl a zíral před sebe.

Nejprve napíše do levého horního okraje její jméno. Pak se opět na dlouhou chvíli zamyslí, ponoří se do ticha a soustředění. Možná odloží pero na hladkou desku stolu, sepne ruce a bude se zdát, že šeptá neslyšnou modlitbu. Možná vstane a začne se procházet po místnosti, rázně či zvolna, podle toho, jak neodbytné budou jeho myšlenky. Možná se uchýlí do samoty své ložnice, kam nemají přístup ani jeho služebníci, ulehne na postel a nechá si před očima rozehrát stínové divadlo snů. Možná se probudí za několik hodin, nebo za několik dní. Nikdo, ani on sám nedokáže říct, jak dlouho trvá popsat jeden prázdný list.

Cítí nepatrné, frenetické záškuby očních víček. Tuší, že už to každou chvíli přijde. Bere do ruky pero, přiblíží ho k papíru, ale najednou se zarazí. Jako by se mu zatmělo před očima; dlaněmi si přejede po obličejí, aby ze sebe tu nenadálou mdlobu setřásl. Asi si brzy bude muset odpočinout.

Uvědomí si, že v prstech stále svírá pero. Zahledí se na ně, jako by se snažil odvrátit nevyhnutelné. Pak napíše:

...narozena jako čarodějka a čarodějkou se také stane.

Moreena

Seděla v rohu místnosti a nervózně si okusovala spodní ret. Čekání bylo příšerné. Ještě horší bylo dívat se, jak ostatní jeden po druhém odcházejí. Pokaždé když se dveře otevřely a rituán si někoho vybral, pokoušela se za jeho zády zahlédnout, kam jdou, co tam na ně čeká. Viděla ale jen kamennou zeď podzemní chodby. Byla si jistá, že jsou hluboko pod zemí, cestou sem sestupovali po mnoha a mnoha schodech.

Nakonec odešel i Uillan a ona zůstala sama. Připadalo jí, že mu to trvá mnohem déle než ostatním. Nebo na ni možná zapomněli... Podívala se na své ruce složené v klíně a zjistila, že jemnou látku obřadního roucha úplně zmačkala. Pokusila se ji narovnat, ale zůstala ošklivě sežmoulaná. Do tváří se jí nahrnula krev. Určitě si toho všimnou. Pro jistotu si založila paže na prsou.

Pokoušela se jakkoli zklidnit, myslet na něco jiného. Vzpomněla si na bratra, představovala si, co asi právě dělá. Určitě doma nemá stání, myslí na ni a nemůže se dočkat, až ji bude moct navštívit. Nebo, pomyslela si trpce, je zase venku s tou z Lískového vrchu. Natáhla se po karafě s vodou. Byla prázdná.

Po nějaké době, snad po mnoha hodinách, konečně uslyšela z druhé strany kroky. Vyskočila z lavice jako na pružině. Dveře zavržaly a před ní stanul tentýž rituán. Byl o dvě hlavy vyšší než ona, celý zahalený v šedočerném

šatu, proti kterému svítila jeho nepřirozeně bílá kůže. Břichem jí projela křeč, ale nedala na sobě nic znát.

„Moreeno Ze samoty,“ pravil, „nastal čas tvé Proměny.“

Šla za ním. Za dveřmi byla jen další chodba. Vydali se znovu dolů, pak kousek rovně a nahoru. Cestou minuli dvoje dveře, oboje vypadaly, jako by byly zavřené už stovky let. Moreenu napadlo, že už museli dojít daleko za město. Chodba byla nepříjemně úzká a strop chvílemi tak nízký, že se rituán musel sehnout, aby prošel. Zdi byly z velkých kamenů, místy jen z hrubě opracované skály, jako kdyby procházeli dlouhou upravenou jeskyní.

Pak se prostor náhle rozšířil. Prošli velkými zdobně vyřezávanými dveřmi do další místnosti, po obvodu osvětlené mnoha svícemi. Působila daleko útulněji než místo, kde s ostatními museli čekat.

Zpoza závěsu po levé straně se vynořila rituánka a široce se na Moreenu usmála.

„Vítej,“ řekla sladkým, melodickým hlasem. „Dnes je tvůj velký den. Já tě v něm budu provázet. Ničeho se neboj, všechno dobře dopadne.“

Pohladila dívku po vlasech a upravila jí šaty. Moreena s úžasem a úlevou zjistila, že po zmačkání nezůstalo ani stopy. Pak ji žena vzala za ruku a vedla dál. Cestou jí dávala rady a pokyny, co má dělat, ale vyznělo to spíš tak, že Moreena vlastně nebude dělat vůbec nic.

Společně vstoupily do velké jeskynní síně. Strop se zvedal vysoko jako v katedrále a na několika místech jej podpíraly kamenné sloupy. Otvorem někde nahoře sem přicházelo světlo a v úzkém kuželu dopadalo do jakéhosi jezírka. Moreena užasle vydechla. Nevypadalo to jako voda. Bylo to tekuté světlo, které šířilo záři po celé síni a vytvářelo na stěnách zvlněné obrazy.

Rituánka ji vedla k jezírku. Kolem dokola stáli další rituáni a jeden z nich vykročil vpřed.

„Řekni mi své jméno.“

„Moreena Ze samoty,“ odpověděla třesoucím se hlasem. Ucítila, jak jí rituánka jemně stiskla ruku.

„Vstup do vody, Moreeno, a budeš proměněna.“

Nechala se vést do světla. Žena jí zula boty a rozpustila vlasy. Voda v jezírku byla ledová. Rituánka ji ale táhla dál, nemohla se zastavit. Jak se nořila hlouběji a postupovala ke středu, připadalo jí, že se celé jezírko ohřívá. Rituán už do něj vstoupil také a blížil se k nim. Postavili Moreenu přímo pod kužel světla a každý ji uchopil z jedné strany.

Voda byla horká.

Pomaloučku ji položili na záda. Světlo na ni dopadalo, procházelo jí tělem, naplňovalo ji a pohlcovalo.

„Zavři oči.“

Ucítila něčí ruku na čele, oporu pod hlavou a zády, dotyk zmáčené látky, vodu, horkou vodu, vroucí vodu. Slyšela, jak kolem ní divoce kлокotá, světlo ji pálilo do zavřených očí a voda svrběla a štípala na kůži.

Chtěla vykřiknout. Cítila pnutí, bolest, tlak, jako kdyby se ji nějaký netvor snažil otevřít zevnitř. Slyšela se, jak křičí, zmítala se, něčí ruce ji pevně držely. V panice otevřela oči a zjistila, že všechno kolem včetně ní je nehybné.

Pak ji ponořili do vody celou a všechno přestalo existovat, bylo jen světlo.

Bylo strašlivě těžké se udržet na nohou, i když ji z obou stran podpírali. Celá se třásla a nevěděla, jestli je to zimou, nebo slabostí. Tělo ji neposlouchalo, bylo neohrabané, jiné, podivně cizí. Někam ji odvedli a posadili. Pak ji kdosi osušil a znovu oblékl. A pak už nic.

Když přišla k sobě, znovu uviděla usměvavý obličej rituánky. Moreeně chvílku trvalo, než ženu poznala.

„Jak se cítíš?“

Nevěděla, co odpovědět.

Ležela na jakémsi otomanu v maličkém pokoji. Kromě lůžka se sem vešla jen nevelká skříňka. Neviděla žádné okno, zřejmě se stále nacházeli pod zemí. Rituánka jí měřila teplotu a puls, poznala to, sama se tomu ještě nedávno učila.

Prošla jsem Proměnou, pomyslela si a zachvěla se vzrušením. Podívala se na svoje ruce. Byly stejné a zároveň jiné. Prohrábla si vlasy, přejela dlaněmi po obličejí, po těle — a narazila na něco, co tam předtím nebylo.

„Brzo si zvykneš,“ řekla jí rituánka povzbudivě. „Teď zkus vstát.“

S její pomocí se zvedla. Bylo tak nějak těžší udržet rovnováhu.

„Máte zrcadlo?“ zeptala se nesměle. Rituánka se usmála a zavrtěla hlavou.

„Na to budeš mít celý zbytek života. Teď je čas setkat se s Ním.“

Znovu ji někam vedla, tentokrát vzhůru. Bylo to příjemné, připadalo jí, že se vrací do skutečného světa. Zároveň v ní ale rostly obavy, protože to celé ještě zdaleka neskončilo.

Na konci cesty ji rituánka uvedla do zvláštní tmavé místnosti. Moreeně se zdálo, že tam není vůbec nic, jen holé zdi. Otočila se, ale žena zmizela.

„Buď zdráva, Moreeno,“ uslyšela za sebou hluboký hlas. Hrdlo se jí stáhlo, ani nedokázala pořádně odpovědět. Objevil se odnikud, přísahala by, že tam předtím nebyl. Plaše vzhlédla. Chtěla si ho důkladně prohlédnout, okamžitě

ji ale upoutaly jeho oči a neodvážila se uhnout pohledem. Všimla si jen, že vypadá o dost mladší, než si ho představovala. Otočil se k ní zády a vzápětí jí podal sklenici, v níž jemně pableskovala jakási tekutina. Moreena si byla docela jistá, že ji neměl odkud vzít. A nebyla to obyčejná magie. Bylo to něco víc.

„Napij se,“ přikázal.

Chutnalo to skoro jako voda. Zdi kolem ní náhle začaly blednout a měnit tvar. Moreena zůstala zkoprněle stát, měla chuť se toho muže chytit, protože on jediný se ani nepohnul. Vyplašeně se rozhlížela.

Během chvilky se ocitla na úplně jiném místě. Vypadalo to jako nějaký kabinet nebo knihovna — tři stěny byly celé lemovány policemi s knihami a čtvrtá, naproti ní, se otevírala do velkého okna. Ve středu místnosti stála kamenná nádržka s vodou a u nádržky on. Zdálo se jí, že se usmívá.

Zatímco se zvědavě rozhlížela, vzal z police částečně popsaný papír. Moreena měla pocit, že na něm nahoře zahlédla své jméno, ale možná se jí to jen zdálo.

„Posaď se,“ vybídl ji a ona zjistila, že má za sebou židli. Poslechla a sledovala, jak si sedá naproti ní. Chvilku se na ni jen díval. Najednou nevěděla kam s očima. Složila bezradně ruce do klína a poslouchala, jak něco uvnitř ní křičí.

„Dlouho jsem na tebe čekal,“ uslyšela ho říkat. „Znal jsem tě. Ale vidět tě na vlastní oči je něco docela jiného.“ Usmál se, ale jeho oči zůstaly vážné. „Víš, proč jsi tady.“

Přikývla.

„Pomůžete mi stát se tím, co je mi souzeno.“

Teď se usmál doopravdy.

„Sám bych to lépe neřekl,“ poznamenal. Pak si poposedl blíž. Natáhl ruce a jemně jí přitiskl prsty ke spánkům.

„Teď se zkus uvolnit. Není se čeho bát, všechno dobře dopadne.“ Cítila, jak se z ní neklid vytrácí. Zavřela oči. Pak uslyšela jeho hlas znovu, přímo ve své hlavě.

„Ukaž mi, kdo jsi.“

Před očima jí prolétaly obrazy. Její vlastní vzpomínky, myšlenky, přání, obavy. Všechno se vracelo, i to, co už dávno zapomněla. Viděla samu sebe první den ve škole. Bratra. Smrt rodičů. Jejich dům v Údolí samoty. Přátele. Bratra. Touhu ho ochránit. Dlouhé hodiny ve škole. Čekání na Proměnu. Bylo to, jako kdyby celý život prožívala nanovo.

Obrazy se vracely, ale něco v nich bylo jinak. Měnily se jí přímo před očima, už nevypadaly jako ty vzpomínky, které ještě před chvílí ukrývala v hlavě. Pak se však objevily znovu a byly zase takové, jak si je pamatovala.

Ztrácela se v tom. Hlava ji brněla, mysl temněla, mátlala se. Křečovitě sevřela okraj židle, aby si připomněla, co je skutečnost, ale nepomohlo to. Na spáncích ucítila silný tlak. Obrazy se vracely znovu a znovu, i ty nejbolestnější, i ty, na něž si přála zapomenout. Bylo v nich něco jiného, něco nestvůrného, jako by ožívaly. Tlak se proměnil v ostrou bolest. Nedalo se to vydržet. Možná že vykřikla, nebyla si jistá.

Otevřela oči.

Všechno zmizelo. Soudce se na ni díval, vážně, klidně. Jeho obličej neprozrazoval vůbec nic. Moreena se ale nemohla zbavit pocitu, že je něco hrozně špatně.

Přítelkyně

Hnala se ozlomkrk liduprázdnými ulicemi, přeskakovala kaluže po nečekané noční bouři, vyhýbala se hromadám zboží, které již stačili kramáři vyskládat před obchody, klíčkovala mezi harampádím v křivolakých vedlejších uličkách, div že si nepotrhala sváteční šaty a nepoztrácela všechno luční kvítí pečlivě vpletené do dlouhých zlatých vlasů — až nakonec celá určená stanula na severním okraji Vítězného náměstí.

Tam už to vypadalo, jak předpokládala: prostor byl zaplněný lidmi a na první pohled se zdálo, že je tu snad celé království. Masa těl vytvářela kruh kolem středu náměstí, kde byl zřejmě jakýsi vyvýšený bod. Snad pódium nebo tak něco, hádala. Přes toho chlápka, co ho měla před sebou a který by se postavou hodil nejlépe na strážce nebo řezníka, neviděla vůbec nic, ani když si stoupla na špičky. Dav bzučel jako podrážděný roj včel. Lidé už tu čekali dlouho a začínali být netrpěliví.

Bezradně se rozhlédla. Nalevo od ní postávala skupinka dam s vysokými kuželovitými klobouky (hlavně že jdou s módou, a ani je nenapadne, že přes ně není vidět! pomyslela si popuzeně), napravo pak několik mladíků v černých svátečních uniformách. Přes ty by sice vidět bylo, přiblížit se k nim ale neodvažovala, věděla, jak dokážou být nedůtkliví.

„Edro!“

Když uslyšela své jméno, zarazila se. Zadívala se opět doprava, nikdo z vojáků jí ale nevěnoval pozornost, hleděli dál do středu náměstí a tvářili se znuděně.

„Edro, no tak, Edro, tady! Tady jsme!“ ozval se znovu ten hlas, tentokrát jen kousek od ní. A pak se najednou hráz těl začala pomalu a neochotně rozevírat a ona uviděla, že si k ní někdo klestí cestu.

„S dovolením, promiňte, poněkud spěcháme, omlouvám se, ale je to velice naléhavá záležitost, snad chápete...“

Musela se sama pro sebe usmát. Ty hlasy už neslyšela pěkně dlouho, naprosto jistě ale poznala, komu patří. Zůstala stát na místě, bylo jasné, že vědí, kde je. A skutečně — nakonec se pohnul i onen statný muž, který jí bránil ve výhledu, a místo něj se před ní objevily dvě postavy. Edře se po tváři rozlil široký úsměv a oči se jí rozzářily.

„Mal! Geri!“

Nemohla potlačit nadšení z toho, že je vidí. Vrhla se na ně a obě dívky naráz objala. Takřka zároveň ucítla na zádech jejich paže. Zaplavil ji sladce hřejivý pocit — všechno zase bude jako dřív.

„Tak už dost, nebo tu vypustím duši!“ uslyšela po chvíli jednu z nich. Edra se zvonivě zasmála a propustila je z objetí.

A tak tam stály a dívaly se na sebe, Edra, Malena a Ingerda. Připadalo jim, že se neviděly celou věčnost a možná ještě o chvíli déle — taky to už byly dva měsíce, co se rozešly před budovou kiarmorské školy a popřály si krásné prázdniny. Stalo se toho tolik, o čem by jim chtěla povyprávět; místo toho na ně ale jenom koukala, trochu zaražená, trochu v rozpacích.

Sama si toho, jak pomalu, ale nesmlouvavě plyne čas, všimla jen skrze to, že když si nedala pozor, začala si zase

sedat na konečky vlasů. Vzala harfu, posadila se pod strom na zahradě, a jen co se sklonila ke strunám, ucítila známou bolest na temeni. Matka si vždycky přejela hřbetem ruky po čele, narovнала šátek a zeptala se, jestli to s těmi vlasy nepřehání, když jí stejně možná nevydrží, a Edra nechápal, co tím chce říct.

„Tak co, jak bylo?“

Edra si hned všimla, že Malena během prázdnin zkrásněla. Černé vlasy, dřív věčně stažené v hrubém copu, měla nádherně lesklé a pečlivě vyčesané do drdolu, ze kterého volně splýval jediný dlouhý pramen. Výrazné čokoládové oči si ještě podtrhla fialovými stíny. Vypadala tak nejmíň o rok starší. Živůtek šatů jí přiléhal těsně k tělu. Edra bezděky sklouzla pohledem na svůj vlastní a raději se rychle obrátila k Ingerdě. Ta se nezměnila ani v nejmenším — stále stejný pihami posetý obličej ukrývající se v záplavě kudrnatých vlasů barvy mědi, v němž se trochu ztrácely žlutozelené oči pod těžkými, jakoby ospalými víčky. Dívala se na Edru mírným, klidným pohledem, ústa trochu pootevřená.

„Ale jo, šlo to,“ vysoukala ze sebe Edra. Pak se zarazila, jako by se jí další slova vzpříčila v hrdle. Najednou přemýšlela, co z oněch dvou měsíců jejího života vlastně stojí za vyprávění. Že krmila králíky, pracovala na zahradě, běhala po lese, sbírala bylinky, hrála na harfu, psala básně? Co by tak její kamarádky mohlo zajímat? No básně asi ne... Nakonec se jen rozpačitě, omluvně usmála. „Je toho tolik... Ale co vy, jak jste se měly vy?“

„Ale, prostě dva měsíce doma,“ odpověděla Ingerda. Hlas měla trochu hlubší, než by si člověk k její spíš drobnější postavě představil. „Rodiče chtěli, abych s nimi jela na tři týdny k jednomu známým na jejich venkovské sídlo, já ale s díky odmítla a raději zůstala doma a četla si.“

„Aha, to zní bezvadně,“ usmála se Edra, která si dokázala živě představit, že stráví půlku prázdnin s knihami. Na druhou stranu by vytržení z každodenního života výletem k nějakým přátelům nebo příbuzným přijala s povděkem. „A co jsi dělala jinak?“

Ingerda se na chvíli zarazila, než odpověděla:

„Co by? Četla jsem si.“

Všechny tři se rozesmály a pak se Edra a Ingerda současně podívaly na Malenu. Ta se stále ještě usmívala, nevypadala ale, že by se jí chtělo vyprávět.

„A co u vás, Mal? Co sestra a máma a ten její...“ začala Edra, otázku ale nedokončila, jelikož davem proletělo znepokojené zahučení.

„Radši půjdem sledovat rozsudek,“ řekla Malena, která ve vzrůstajícím hluku zřejmě přeslechla Edřinu otázku. Pohodila havraní hlavou směrem, odkud před chvílí s Ingerdou přišly. Představa kyselých obličejů těch, kteří je pouštěli v opačném směru, Edru popravdě moc nelákala.

Náměstím se prohnala vlna vzrušených hlasů. Bylo jasné, že to, na co všichni čekají, už brzy přijde.

Malena na reakci dívek nečekala. Zřejmě si uvědomila, že jim nezbývá moc času. Spěšně vykročila zpátky do davu a za několik okamžiků jim zmizela z očí. Ingerda se tážavě podívala na Edru, jako by sdílela její nechuť mačkat se s cizími lidmi ve středu náměstí. Pak ale obě současně pokrčily rameny, usmály se a s omluvami si začaly razit cestu k pódiu.

Jako vždy v den rozsudku bylo hlavní náměstí Kiarmoru zaplněno do posledního místečka. Někteří lidé se oblékli do veselých barev, ženy si ozdobily vlasy květinami a muži zůstali prostovlasí. Jiní naopak přišli oděni do smutných, tmavých šatů s hlavami zahalenými v černých šátcích či

závojích. Sem tam však byli vidět i tací, kteří zvyk nedodrželi a měli na sobě stejné oblečení jako každý jiný den. Dívky se proplétaly davem a Edru jako vždy při pohledu na postavy oděné do smutku a muže se zahalenými tvářemi naplňoval neurčitý pocit tísně a obavy. Kdykoliv byť jen tušila jejich pohled, rychle zaryla zrak do země. Dlouho se neodvažovala zeptat na podstatu tohoto obyčeje, až se o něm jednou zmínila její babička Lawena. Ta slova si pořád pamatovala, i když jí k tomu, aby celou věc pochopila, moc nepomohla:

„Když se z dítěte stává dospělý člověk, není a nemůže to být provázeno pouze radostí či pouze zármutkem. Život musíme oslavovat obojím.“

Líbilo se jí, když matka jednou za rok svlékla všední šaty, vytáhla z truhly bílou lněnou sukni a halenu se širokými rukávy, přepásala se páskem z červené kůže a kolem krku si zavěsila stříbrný řetízek, tenký jako vlákno pavučiny, na kterém se houpal přívěšek ve tvaru *ímaire*, květu léčitelky. Hledívala na ni v němém úžasu, byla tak strašně krásná. Věnce vždy pletly spolu z kvítí, které rostlo na louce za domem.

Dnes ráno zatukala Edra na dveře jejího pokoje, ale matka vůbec nereagovala. Nejprve si Edra myslela, že jen tvrdě spí, tak to zkusila znovu. Nakonec vzala za kliku a opatrně ji stiskla. Když uviděla matku, jak leží na zádech v posteli a tupě zírá do stropu, tělem jí projel záchvěv paniky. Ztuhla a zírala na matčin pobledlý obličej a zlatavé vlasy rozprostřené na polštáři. Hlavou jí proletěla jakási mlhavá vzpomínka. Rozběhla se k lůžku. Matka trochu pootočila hlavu a zadívala se na ni. Edra cítila, jak jí do očí stoupají slzy.

„Mami, mami, co je ti?“

Matka se pousmála a nepatrně zavrtěla hlavou.

„Nic mi není,“ zašeptala. „Jsem jen nějaká slabá... Dnes asi nikam nepůjdu, nemám na to sílu.“

Edra matce uvařila silný odvar ze směsi bylin, které spolu natrhaly během léta. Tác s konvicí a hrnkem jí na noční stolek odkládala s těžkým srdcem.

„Jsi si jistá, že to zvládneš?“ zeptala se ještě mezi dveřmi.

„To víš, že ano,“ hlesla unaveně matka. „Tak už běž, ať to stihneš, a pozdravuj holky.“

Edra se pomalu loudala směrem k městu a hlava jí těžkla pod stovkami myšlenek a otázek. Co se to s matkou děje, že se snad poprvé, kam jen její paměť sahá, nezúčastní vyhlášení rozsudku? Pomůže jí lektvar, který připravila? A neměla raději zůstat doma a starat se o ni?

Teď, když se spolu s Ingerdou snažila protlačit co nejbližší střed náměstí, už na matku nemyslela. Byla si jistá, že si poradí, je přece léčitelka známá v širokém okolí Lískového vrchu. Uviděla Malenu — stála nedaleko od nich, přímo naproti vyvýšenému stupínku uprostřed pódia. Prodraly se až k ní a všechny tři pak se zatajeným dechem čekaly, co se bude dít.

Zanedlouho se dav na druhé straně náměstí začal rozestupovat. Od radnice se k nim blížil průvod čítající asi dvacet lidí, většinou mužů oblečených do slavnostních vojenských stejnokrojů. Kráčeli ve dvojstupu, pomalu a důstojně, někteří kynuli přihlížejícím na pozdrav. V jejich čele šla postava zahalená do tmavě fialového pláště. Edra si stoupla na špičky, jak se snažila zahlédnout její obličej. Nadarmo — hlavu jí zakrývala široká kápě.

„Kdo to je?“ ptala se Malena.

Uvědomila si, že její kamarádky jsou dnes na vyhlášení rozsudku poprvé. Chtěla zareagovat, Ingerda ji však předešla.

„No přece vyslanec Soudce,“ odpověděla, a když zachytila Malenin rychlý pohled, dodala trochu rozpačitě: „Pamatujete přece, jak nám o něm vyprávěla slečna Faerová? No to je ten, kdo přednese rozsudek, který sepsal Soudce. Přijel sem z hlavního města. Soudce sám necestuje, je na to už starý. Má několik vyslanců, kteří místo něho každý rok objíždějí zemi a vyhláší, jak rozhodl... A existuje zákon, který určuje, kdy se má rozsudek vyhlášovat v jakém koutě království...“

„Jasně, Geri, pamatuji si to,“ přerušila ji Malena, která pochopila, že její kamarádka by o tomto tématu dokázala povídat ještě hodně dlouho. Edra chtěla namítnout něco ve smyslu, že ji Ingerdino vysvětlování zajímá, všimla si ale, že postava v kápi právě vystoupila na pódium a zamířila k vyvýšenému stupínku. Polkla proto své námitky a nedočkavě vyhlížela, co bude dál.

Sledovaly, jak vyslanec zaujímá místo na nejvyšším bodě ve středu náměstí a jak nechává kápi spadnout na ramena. Pod ní se objevila hříva tmavohnědých vlasů a nevšedně tmavý obličej, na kterém byly i z dálky patrné dlouhé fialové čáry táhnoucí se přes celé čelo, oči, tváře a bradu až do výstřihu, kde se ztrácely pod černými přiléhavými šaty. Byla to žena, jiné rasy, než Edra kdy viděla, a připadala jí i na dálku velice krásná. Vyslankyně chvíli mlčky přejížděla pohledem po shromáždění.

„Zdravím vás jménem Soudce,“ promluvila nakonec. Její hlas bylo dobře slyšet ve všech koutech náměstí, Edře připadalo, že žena stojí hned vedle ní a mluví přímo na ni. Ingerda zamumlala něco o amplionovém kouzle,

Malena ale sykla, ať je potichu. Edra se opět zahleděla na ženu.

„Je mi ctí, že vám dnes jakožto Jeho zástupkyně a tlumočnice Jeho slova předám rozsudek. Slovo Soudce je posvátné a jeho rozhodnutí převyšuje pozemský zákon. Zároveň s sebou přivádím vaše blízké, kteří obstáli v Rituálu. Jsou novou krví našeho společenství a již se začali naplno oddávat životu, pro který byli vyvoleni. Neboť život zvítězil a ten teď oslavujeme!“

Davem zaburácel potlesk. Na té ženě bylo cosi magického, něco, co je nutilo hltat každé její slovo. Po chvíli vyslankyně jásot utnula jediným pohybem ruky. Na náměstí se rozhostilo ticho. Rozvinula dlouhý svitek a pokračovala majestátným hlasem:

„Naslouchejte rozsudku Soudce, který zná všechna tajemství člověka a rozhoduje o jeho osudu. Oznamuje, že Kandra, dcera Aellany a Naeda, stala se vychovatelkou. Uillan, syn Sereny a Ibaina, stal se učitelem šermu. Cbaer, syn Oy a Breeda, stal se kovářem. Aeia, dcera Nawaelly a Olfa, stala se...“

Edra fascinovaně poslouchala seznam jmen, z nichž většinu znala, i když třeba jen z doslechu. Byli to studenti nejvyššího ročníku škol v Kiarmoru, tedy o rok starší než ony. Například toho Uillana si pamatovala moc dobře, protože chodil na stejné hodiny šermu jako Keiran, její nejlepší kamarád. Edře vždycky připadalo zvláštní, že přestože byl Keiran stejně starý jako ona (vlastně se shodou okolností narodili ve stejný den), chodil na šerm s kluky o rok staršími. Je sice pravda, že mezi svými spolužáky byl v šermu zdaleka nejlepší, ale taky nikdy neslyšela o nikom jiném, komu by to dovolili.

Pak jí najednou něco došlo.

„Geri,“ zašeptala. „Mluvila už o Moreeně?“

Ingerda vypadala, jako by ji kamarádka probudila ze spaní. Podívala se na ni a zmateně zamrkala.

„No,“ protáhla, „vlastně nevím, teď jsem se trochu zamyslela... Myslím, že ještě ne.“

Edra přikývla a opět se zaposlouchala do ženina hlasu.

„...Baar, syn Ngany a Raana, stal se úředníkem...

...Andaerra, dcera Aer a Anda, stala se ošetřovatelkou...

...Vaelana, dcera Mialy, stala se hudebnicí...

...Ruiz, dcera Danly a Eida, stala se pomocnicí v obchodě...

...Anden, syn Raely a Naud, stal se cvičitelem koní.“

Žena domluvila a celé náměstí na okamžik zmlklo, jen její hlas dozníval v uších shromážděných. Edra se nemohla ubránit pocitu, že jí něco uniká.

„Tak mluvila o Moreeně?“ zeptala se opět polohlasem Ingerdy.

„No nevím,“ odpověděla Ingerda trochu podrážděně, jelikož jí očividně nebylo milé, že na něco nezná odpověď. „Na začátku jsem poslouchala, pak jsi na mě ale začala mluvit a trochu jsem se v tom ztratila.“

„Mal?“ otočila se Edra na druhou stranu. „Neslyšela jsi náhodou, co říkala o Moreeně?“

Malena se na ni dlouze zadívala, jako by se snažila za její otázkou odhalit ještě nějaký další, skrytý smysl.

„Ne,“ odpověděla nakonec, „o té nemluvila.“

„Ale měla přece teď projít Rituálem, ne?“ nenechala se odbýt Edra.

„No, to je možné,“ odtušila Malena. „Ale asi jí do toho něco vlezlo.“

„Do Rituálu ti nemůže jen tak něco vlézt,“ vmísila se do hovoru razantně Ingerda. „Není to, jako že jdeš někam ven

nebo že se ti někdy třeba trochu nechce dělat úkoly. Rituál podstoupit musíš, ať chceš nebo ne.“

„No tak ho třeba podstoupí později, ne?“ ozvala se Edra. „Nikde přece není napsané, kdy přesně to má být.“

„Ale ano,“ odpověděla Ingerda. „Musí to být v měsíci, kdy ti je šestnáct.“

„Máš to docela nastudovaný,“ rýpla si Malena a ušklíb-la se, „já měla za to, že se o tom budeme ve škole bavit až letos.“

„Být připravená se vždy vyplácí,“ opáčila Ingerda.

Edra se zčistajasna rozesmála. Obě dívky na ni pře-kvapeně pohlédly.

„To vaše špičkování mi dost chybělo, věřily byste tomu?“

A pak se rozesmála Ingerda a nakonec i Malena a byl to osvobozující pocit. Připadalo jim, že je všechno jako dřív, jako by je tento školní rok nečekala největší změna jejich dosavadního života.

Škola

Následujícího dne se probudila mnohem dříve než obvykle. Matce bylo večer lépe, takže se Edra nemusela starat o celou domácnost a mohla si jít lehnout už před desátou, aby si náležitě odpočinula před prvním dnem nového školního roku. Teď ale ležela na posteli a ne a ne se donutit vstát. Upřeně sledovala trámy vedoucí napříč stropem a najednou jí připadalo hrozně důležité zjistit, kolik má který suků.

Jak to říkala Ingerda, když se včera odpoledne loučily? To o největší změně jejich dosavadního života? Edru nikdy nenapadlo přikládat Rituálu nějakou zvláštní váhu. Matka o něm občas mluvila — ale jen mlhavě a v náznacích. Někdy se na okamžik zarazila, ustaraně zavrtěla hlavou a sama pro sebe si mumlala: Co té holce jednou řekne Soudce? Co v ní asi uvidí? Co se v ní probudí? Edra o jejích tichých nárcích ale příliš nepřemýšlela, protože se jí vlastně netýkaly. Rituál bylo něco, co jednoduše existovalo a čím si nevyhnutelně musel projít každý, proto nemělo smysl nad ním bádát či se ho dokonce obávat. Tak nějak si to alespoň představovala.

Vstala. Nemělo cenu dál ležet a vymýšlet kdovíjaké bláznivé výmluvy, proč by zrovna dnes měla zůstat doma. Musela se vypravit vstříc světu. A škole.

Snídaně už stála na stole. Matku neviděla, asi si odskočila do chléva. Edra se posadila, upila čerstvého mléka a zakousla se do krajíce bohatě namazaného marmeládou z dračích bobulí a morušek. Ucítla vlnu energie.

A pak jí najednou nezbyvalo než popadnout batoh a vyrazit úprkem ze dveří a k brance, rozrazit ji a hnát se ze všech sil k lesu a směrem k městu. Kdyby ji tehdy někdo z okolí Lískového vrchu spatřil, bylo by mu hned jasné, že Edra Lískavá jde zase pozdě do školy.

Naštěstí nedorazila před školní budovu poslední. Vlastně ještě ani neotevřeli hlavní bránu, takže se to na prostranství před ní a v přilehlém parku hemžilo povědomými tvářemi chlapců a dívek. Pohledem hledala Ingerdu a Malenu. Uviděla je postávat spolu s dalšími spolužáky v hloučku poblíž mohutného sloupu u brány. Když došla až k nim, končil zrovna jeden kluk zřejmě velice veselou historku z prázdnin:

„A pak vylétl do vzduchu, rovnou nahoru k nebi, ale dolů nespadl, už jsme ho víckrát neviděli!“

Skupinka propukla v smích, včetně samotného vyprávěče. Snad jen Ingerdin výraz se příliš nezměnil, vypadala, že spíš přemýšlí, jestli je závěr příběhu věrohodný z fyzikálního hlediska. První si Edry všimla Malena.

„No, ahoj, zrovna tě tu potřebujem!“

Odstoupila kousek stranou, aby se Edra mohla postavit vedle ní. Ještě než stihla pozdravit ostatní — kromě Maleny a Ingerdy stáli v hloučku ještě jedna holka a kluk z jejich třídy a nějaký kluk, kterého neznala —, otočila se na ni Malena s otázkou:

„Co si dáš na ránu, když tě požahá ostrolist?“

Edra rozpačitě zamrkala; takovýto prudký výpad bez úvodu nečekala. Chvilí na Malenu váhavě hleděla.

„Záleží na tom,“ řekla rozvážně, „jestli ses popálila o listy nasbírané ve dne, nebo v noci.“

„A to poznám jak?“

„Listy ostrolistu jsou ve dne světle zelené a v noci tmavnou,“ odpověděla opatrně Edra. Pak se ale usmála a odlehčeným tónem dodala: „Ale proč se mě na to ptáš, test snad na první hodině psát nebudeme...“

„To ne, jen jsem říkala tady Searanně, že dávat si na popáleninu od ostrolistu zábal z kravského mléka smíchanýho s výtažkem z mořského mechu je *blbost*,“ doplnila razantně Malena. Slovo *blbost* vypíchla s takovým důrazem a doprovodila ho tak prudkým poškubnutím hlavy, že se jí rozcinkaly náušnice v obou uších. Searannin obličej začal rychle nabírat barvu vlčího máku. „Tak nás zajímalo,“ pokračovala Malena, „co si o tom myslíš ty. Jsi přece v bylinkářství nejlepší.“ Edra se pousmála.

„No, není to úplně běžné...“ začala a byla připravená rozvést celou proceduru léčby do nejmenšího detailu, tedy samozřejmě až po důsledném rozlišení toho, jestli k poranění došlo listy nasbíranými ve dne nebo v noci, sečenými srpem nebo... Malena ovšem její odpověď považovala za dostačující.

„Vidíš, ani Edra si nemyslí, že je to správně!“ zazubila se vítězoslavně na Searannu. Pak se otočila k chlapci, který při Edřině příchodu vyprávěl onen příběh končící vylétnutím čehosi do povětří, a změnila téma: „A pak nám tady Ulfer povídal hrozně vtipnou historku, co zažil on a jeho bratranci, když šli lovit alagornský králíky, že jo, Ulfe?“

Ulfer, menší hubený kluk s ohnivě zrzavými vlasy, si povysunul brýle blíž ke kořenu nosu a odkašlal si.

„Byla to znamenitá výprava,“ poznamenal, „jen jsme na ně šli s příliš silným materiálem, tak se ušáci domů jen tak brzo nepodívají, jak jsme jim to tam rozbombardovali.“

Skupinkou opět otrásl smích; bavili se všichni kromě Ingerdy. Edra se usmívala, i když nevěděla čemu, a nebyl to

úplně nejlepší pocit. Nejraději by už hovor ukončila a šla do třídy. Vyhledala pohledem Ingerdu a chvíli se snažily posunky domluvit na plánu úniku, když tu se najednou ozvalo:

„Promiň, zapomněl jsem se představit. Já jsem...“

Vzhlédla a její oči se střetly s pohledem neznámého kluka, který stál doposud mlčky v jejich kroužku a kterého si zatím nestihla prohlédnout. Teď přikročil až k ní a stál s rukou napřaženou k pozdravu. Edra jen naprázdno polkla. Měl zcela bílé vlasy a pokožku tak světlou, že jí bezděky hned vytanulo na mysli rozlité mléko. Průměr kazily jen jeho oči, černé jako jeskynní trollové. Byl o hlavu vyšší než ona a působil mnohem starší než její přátelé, než Keiran i jiní kluci, které znala. Někoho takového ještě nikdy neviděla. Asi na něj hleděla už moc dlouho; a navíc přeslechla, jak se vlastně jmenuje.

„J-j-já jsem Edra,“ vykoktala.

„Velice mě těší,“ odpověděl s mírnou úklonou. Edra by se nejraději na místě propadla. Chtěla by si ho celého pořádně prohlédnout, to by ale bylo společensky zcela nepřijatelné. Hlava se jí docela vyprázdnila, snad jen kromě myšlenky, že teď už by fakt měli jít do školy.

A v tu chvíli se ozval zvon, který svolával studenty do tříd. Edra tak mohla s čistým svědomím zamumlat nějakou omluvu a namířit si to do bezpečného úkrytu.

Ingerda ji dohnala až uvnitř budovy.

„Všimla sis jeho přízvuku?“ spustila na Edru horlivě. Kráčely vedle sebe dlouhou chodbou a ozvěna jejich kroků se mísila s kroky desítek dalších studentů. „Na cizince teda mluví moc dobře, ale sem tam mu ulítne přízvuk na předposlední slabiku a má dost výraznou intonaci na konci věty. Tipla bych to na sever. I když mohl by taky být z Ugdaru

na západě, nedávno jsem četla, že je tam v určitých kontextech právě přesouvání přízvuku tímhle způsobem běžné. Co myslíš?“

Než stačila Edra odpovědět — i když se na to pod náporom Ingerdiných slov vlastně ani nechystala —, přiřítla se k nim Malena a zadýchaně vyhrkla:

„Tak co, co říkáte na Erivoje? Dobrej, ne?“

Edra na ni nechápavě hleděla a marně si to jméno snažila s někým spojit.

„Na koho?“ zeptala se nesměle.

„Tři kopyta na tebe, vždyť teďš na něho pět minut civěla jak sůva!“

„Aha, takže tak se jmenuje?“ Měla pocit, že jí musely zčervenat i vlasy. Tolik ji vyvedlo z míry, jak ten kluk vypadá, že jaksí nepostřehla mnohem důležitější věci. Malena slabě zasténala, neřekla ale nic, a tak Edra dodala, snad na svou obranu: „To je ale dost divný jméno.“

„Vždyť povídám, že bude odněkud ze severu,“ trvala na svém Ingerda. „Nevíš o tom náhodou něco, Mal?“

„Vím o něm všechno,“ zašeptala Malena a naklonila se blíž k Ingerdě. „Je fakt ze severu, z jednoho toho království, jak je nemožný si je zapamatovat, protože se jmenujou úplně stejně. No a bude chodit do třídy s náma, a celej rok! Říkal, že se rád učí cizí jazyky a hodně cestuje, tak ho napadlo, že by bylo dobrý strávit trochu času u nás, najít si kamarády...“ Malena se usmála od ucha k uchu, významně se odmlčela, a když naznala, že jí obě kamarádky dostatečně visí na rtech, prohlásila: „Slečna Faerová mi o něm popravdě napsala dopis už během prázdnin.“

„Co že ti?“ zeptala se Ingerda nevěřícně. Ani Edře nepřišlo dvakrát pravděpodobné, že by třídní učitelka posílala studentům během letních prázdnin dopisy.

„No,“ zatetelila se Malena a bylo vidět, jak moc jí Ingerdina nevěříčná reakce lichotí, „napsala mi dopis, že k nám do třídy přijde někdo novej a že by byla moc ráda, kdybych se o něho na začátku postarala, ukázala mu, kde co je, a tak... No, vlastně jsem myslela, že to bude holka, teda předpokládala jsem to, proč by to jinak dávala za úkol zrovna mně, a ne Keiranovi, když on je vedoucí třídy, ale nějak to zvládnou...“

„O tom nikdo nepochybuje, Mal,“ ozvala se opět Ingerda. „Ale... Tvrdíš, že ti slečna Faerová o něm napsala dopis. Což je divné hned ze dvou důvodů. Zprvu, že ho napsala, a zadruhé, že ho napsala tobě...“

„Už ti tam jen chybí, že je divný, že ho napsala Faerová!“ zasmála se křečovitě Malena. „No tak, Geri, proč by to mělo být zvláštní? Prostě mi důvěřuje!“

„To jistě,“ odpověděla Ingerda, „ale sama jsi říkala, že nechápeš, proč by se o něho neměl starat Keiran, když je vedoucí třídy. A stalo se snad už někdy, že by nám psali ze školy o prázdninách dopisy?“

„Prostě je to celé dost divné,“ shrnula lapidárně Edra.

Když vešly do třídy, většina jejich spolužáků už seděla na místech, a to včetně Searanny a Ulfera s Erivojem, kteří do budovy vcházeli až po nich. Malena rychle zamířila k oběma klukům.

„Asi jde plnit svoje nově nabyté povinnosti,“ utrousila suše Ingerda.

Protože přišly pozdě, zbyla na ně jen jedna lavice, samozřejmě ta přímo před stolem učitele. Ingerda si to k jejich už tradičnímu místu namířila jistým krokem, Edra se loudala za ní a vypadala, že chce nevyhnutelné co nejvíce oddálit. Pozdravila se s pár lidmi a všimla si, že Ulfer s Erivojem si sedli do předposlední lavice u okna; až teď

si uvědomila, že za těmi dvěma nikdo nesedí. Na chvíli se zarazila. Hned jí ale došlo, že Ingerda by s poslední lavicí u okna nikdy nechtěla mít nic společného. Navíc — tam přece vždycky sedí...

„Kde je Keiran?“ šeptla směrem k Ingerdě, když se usedla. Ta se ohlédla přes rameno k poslední lavici v jejich řadě. Nepatrně se zamračila.

„Nikdy nechodí pozdě,“ řekla zamyšleně. „Ty o tom nic nevíš?“

„Ne,“ odpověděla Edra a dodala s mírným povzdechem: „O prázdninách jsme se vlastně ani moc neviděli, jenom na začátku. Byli jsme trochu venku a tak, ale vypadal docela smutně a nic moc podnikat nechtěl. Myslím, že v tom bylo něco s jeho sestrou...“

„S Moreenou?“ podivila se Ingerda. „Co bylo s Moreenou?“

V tu chvíli se otevřely dveře a vešla půvabná mladá žena. Měla dlouhé jemné vlasy barvy zralého obilí, které jí sahaly až do pasu.

„Bavili jste se spolu o jejím Rituálu?“ ozvala se Ingerda znovu, o něco naléhavěji.

Učitelka proplula místností, jako by se její chodidla ani nedotýkala země, a stanula před tabulí v čele třídy. Až teď bylo zřetelně vidět, jak je vysoká a štíhlá. Vztáhla křehkou paži a dlouhými špičatými prsty si z čela odhrnula pramen vlasů. Edru opět napadlo, že na příbězích, podle kterých má slečna Faerová vílí předky, musí být víc než zrnko pravdy.

Zahleděla se na učitelku a mlčela. Ano, o Moreeně Rituálu se s Keiranem bavili. Tedy zmínil se o něm, ale jen krátce a neurčitě, něco ve smyslu, že se Moreena zavírá u sebe v pokoji a studuje i po nocích. Vychází jen tehdy, když se on chce jít trochu pobavit ven, a to se ho pak

vyptává, kam se chystá, co tam bude dělat a kdy se vrátí. Naproti tomu on o její přípravě neví skoro nic, ale těší se, až to všechno skončí a ona snad už nebude tak útlocitná.

„Tebe si Moreena vždycky opatrovala jak oko v hlavě, to jen tak nepřestane,“ namítla Edra. Keiran se zahleděl do temně zelené vody, která jim líně ubíhala pod nohama, a slabě potřásl hlavou.

„Já jenom že poslední dobou... je to celé složitější.“

Ústí řeky se začalo zahalovat do tmy. Slunce pomalu zapadalo a jeho paprsky k nim od jezera na jihu přinášely křik racků. Edrou projel záchvěv chladu. Najednou si připadala tak sama; a celé to bylo jaksi složitější.

Ani teď nechápala, co tím myslel. S Keiranem od té doby nemluvila a neměla žádné zprávy ani o něm, ani o Moreeně.

„Vítám vás v novém školním roce.“ Hlas slečny Faerové ji vytrhl ze vzpomínek. „Jsem ráda, že jsme prázdniny zdárně přestáli a setkáváme se zde opět ve zdraví. Nic mě nepotěší víc než vědomí, že vás škola připravuje natolik dobře, že se i tak nebezpečné období jako letní prázdniny obejde beze ztrát na životech.“ Slečna slabě nadzvedla jeden koutek úst, což zřejmě představovalo úsměv. „Neubýlo nás tedy, ba právě naopak: mám tu čest přivítat v naší třídě nového studenta. Vítejte, Erivoji, mezi námi.“ Krátce mu pokývla. Jmenovaný vstal a uklonil se nejprve směrem k učitelce, pak ke třídě. Působil trochu prkenně, asi ho takové uvítání zaskočilo.

„Děkuji,“ vypravil ze sebe, „jsem rád, že můžu být zde. Doufám, že my budeme přátelé a že spolu prožijeme krásný rok.“

Erivoj se ještě jednou uklonil a rychle se posadil. Mezi studenty to zašumělo. Edra viděla, jak si několik spolu-

žaček začalo mezi sebou vzrušeně špitat. Jí ale spíš vrta-
lo hlavou, proč slečna Faerová přešla Keiranovu nepřítom-
nost mlčením. Učitelka netrpělivě poklepala prsty o desku
stolu.

„Náplní naší první hodiny je jako již tradičně vytvo-
ření rozvrhu pro tento rok,“ pokračovala po chvíli. Edra si
jen neslyšně odfrkla — Faerová měla ve zvyku touhle větou
uvozovat každý školní rok a Edru vždycky spolehlivě vrhla
z prázdninové nálady rovnýma nohama do reality. Naproti
tomu Ingerda vedle ní se vypjala očekáváním a pohledem
kontrolovala, jestli má před sebou na stole zápisník a pero.
Samozřejmě že měla.

„Jelikož jste již v posledním ročníku...“ slečna Faero-
vá udělala významnou pauzu, aby její slova patřičně zapů-
sobila, „...doufám, že nám to nezabere moc času. Sice jsem
vás na to upozorňovala již na konci minulého roku, ale pro
jistotu to zopakuji — silně nedoporučuji zapisovat se letos
do jiných předmětů, než které jste absolvovali minulý rok.
Už není čas rozptylovat se novými činnostmi a zájmy. To,
co vás čeká nejpозději na konci roku, bude vyžadovat vaše
plné soustředění a úsilí.“ Přelétla pohledem po třídě, aby se
ujistila, že jí studenti věnují dostatečnou pozornost. „Neří-
ká se mi to lehce, ale — jak sami tušíte — tento rok nebude
snadný. Nejenže látka probíraná v předmětech z podstaty
věci již ani nemůže být náročnější, je tu ještě jiná zkouš-
ka, o níž jste asi slyšeli více fám než objektivních informa-
cí, což je nemilý důsledek její obtížnosti a v určitém slova
smyslu také nevyzpytatelnosti. Abych vám tedy objasnila,
jak bude probíhat příprava na Rituál...“

Slečna Faerová svou řeč opět přerušila. Tentokrát ji
k tomu ale donutil šum, který se ozval současně v různých
částech třídy. Vzrušený tlumený hovor způsobilo jediné

slovo, které jako by stále rezonovalo prostorem — *Rituál*. Edra upírala pohled na učitelku a snažila se v jejím nadpozemském zjevu najít zdroj klidu. Cítila, jak se Ingerda vedle ní chvěje vzrušením. Po chvíli si slečna Faerová odkašlala a rychlým, trochu nervózním pohybem si prsty pročísla zlatavé vlasy; ve třídě se v tu ránu rozhostilo ticho.

„Drahoušci,“ pronesla suše, „nebojte se, Rituálem stejně projdete, není tu moc prostoru pro diskusi. Škola vám ovšem bude nápomocna, aby vše proběhlo bez zádrhelů. Jak víte, Rituál musíte podstoupit v měsíci, kdy dovršíte šestnácti let, nemusí se ale jednat o den vašich narozenin. O přesném datu budete informováni dopisem, který zašle Rada ředitelce školy, a ta vám jej následně mým prostřednictvím předá a poučí vás o dalším postupu. Nutnou podmínkou připuštění k Rituálu je samozřejmě úspěšné složení závěrečných zkoušek.“ Aby předešla nové vlně neklidu, která se ve třídě už už začínala zvedat, dodala slečna Faerová důrazně: „Tento bod je též bez diskuse, děkuji. Zkoušky proběhnou jeden až tři týdny před Rituálem a o jejich datu budete samozřejmě také zpraveni v dostatečném předstihu. Jak víte již dlouho, skládají se ze tří předmětů, které si vybíráte sami podle toho, v čem se cítíte být nejsilnější, a z předmětu dějiny a literatura, který je pro všechny *povinný*.“

Edru vždy fascinovalo, jak se dokázala slečna Faerová při vyslovení slova *povinný* rozzářit. Jako by se najednou roztančila nad rozkvetlými loukami posetými jinokráskami a mimulkami.

„Takže vám teď rozdám rozvrhové tabulky a předmětové listy,“ švitořila dál slečna Faerová. „Normálně bych vás měla pustit do konce vyučování domů, abyste si mohli v klidu a pod dohledem rodičů rozvrh sestavit, ale jeli-

kož jste inteligentní myslící bytosti, bude snad dopoledne více než dostačující. Po obědě s vámi vaše rozhodnutí proberu jednotlivě.“

Edra rychle mrkla na Ingerdu a obě nepatrně přikývly. Jejich poslední prázdniny definitivně skončily.